

Sygn. akt IV U 664/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Matusiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Halina Michalak

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 31 marca 2021 roku w Sieradzu

odwołania Z. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

z dnia 11 kwietnia 2019 r. Nr (...)

w sprawie Z. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

o wysokości emerytury

1. zmienia zaskarżoną decyzję i zobowiązuje organ rentowy do ustalenia wysokości emerytury Z. B. z uwzględnieniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 72,77%.

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. na rzecz Z. B. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn.akt IV U 664/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11.04.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił Z. B. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń zastępczych na podstawie kserokopii kart wynagrodzeń z lat 1975-1978 wydanych przez archiwum. W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że stosownie do § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 01.04.1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstaw wymiaru emerytur i rent jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru pracownik był zatrudniony za granicą (dotyczy okresów zatrudnienia przypadających przed 01.01.1991 r.), do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju na takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł, że załączone do wniosku dokumenty wydane przez Archiwum nie stanowią podstawy do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru, ponieważ pracownicy archiwum nie mogą dokonać merytorycznej oceny, którego pracownika zarobki powinny być przyjęte jako wynagrodzenia zastępcze, bowiem takiej oceny może dokonać wyłącznie zakład pracy zatrudniający pracownika przed wyjazdem za granicę.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego Z. B. wskazał, że przedsiębiorstwo w którym pracował w spornym okresie zostało zlikwidowane a dokumentacja płacowo-osobowa została przekazana do archiwum, które na jego wniosek wydało kserokopie kart zarobkowych pracownika, zajmującego stanowisko technologa. Wnioskodawca zaznaczył, że wówczas w dziale technologa pracowało 6 osób, spośród których 4 zajmowały stanowiska starszych technologów, mających wyższe wynagrodzenia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem, wydanym w dniu 17.07.2019 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił odwołanie. Sąd I instancji uznał, że wskazane przez odwołującego wynagrodzenie pracownika, zatrudnionego w spornym okresie na analogicznym stanowisku nie może być przyjęte jako wynagrodzenie zastępcze z uwagi na znaczącą dysproporcję w wynagrodzeniach wnioskodawcy oraz tego pracownika, która wynosiła 300 zł w zakresie samego tylko wynagrodzenia zasadniczego.

Na skutek apelacji, wniesionej przez wnioskodawcę, wyrokiem wydanym w dniu 24.06.2020 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił wyrok, przekazując sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za II instancję. Uznając, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy, Sąd II instancji zlecił Sądowi meriti przeprowadzenie postępowania dowodowego w zakresie niezbędnym do poczynienia ustaleń faktycznych pozwalających na przeprowadzenie poprawnej subsumcji, w tym zażądania od jednostki archiwalnej dokumentacji płacowej pracowników zatrudnionych na stanowisku technologa w latach 1975-1978 w Zakładach (...) we W. i następnie przy pomocy organu rentowego lub biegłego dokonanie analizy, wyliczenia i określenia wynagrodzenia zastępczego Z. B..

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. B., ur. (...), w dniu 27.11.2008 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. wniosek o emeryturę. Do wniosku zostało załączone m.in. zaświadczenie, stwierdzające że Z. B. był zatrudniony w przedsiębiorstwie (...) od 23.11.1970 r. do 31.08.1980 r., świadectwo pracy, stwierdzające że Z. B. w okresie od 12.11.1975 r. do 31.10.1978 r. był zatrudniony w (...) w ZSRR (...), umowa o pracę z 02.11.1978 r. zawarta z (...) Zakładami (...) na czas nieokreślony (po urlopie okolicznościowym bezpłatnym), na mocy której Z. B. powierzono obowiązki technologa w dziale TT, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wydane przez przedsiębiorstwo (...), stwierdzające że Z. B. był zatrudniony od 23.11.1970 r. do 31.08.1979 r., ostatnio jako technolog, w związku z kontraktem przebywał na urlopie bezpłatnym od 10.11.1975 r. do 31.10.1978 r., jego wynagrodzenie wyniosło: w 1973 r – 36.856,25 zł, w 1974 r. – 44.427 zł, w 1975 r. – 34.720 zł, w 1978 r. – 728 zł, w 1979 r. – 36.110 zł.

Decyzją z dnia 08.01.2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał Z. B., ur. (...), emeryturę od 28.11.2008 r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. 1973-1975, 1979, 1984-1986, 1994-1994-2004, 2006-2007; wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 66,93%.

W dniu 22.04.2009 r. Z. B. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z wnioskiem o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń zastępczych z lat 1975-1978. Do wniosku zostały dołączone wydane przez Zakład Archiwalny (...) sp. o.o. w Ś. kopie kartotek zarobkowych z lat 1975 -1978 wskazanego przez wnioskodawcę pracownika (...), który był wówczas zatrudniony na stanowisku samodzielnego technologa. Decyzją z dnia 15.05.2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił Z. B. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie kserokopii kart zarobkowych podnosząc, że do wystawiania zaświadczeń potwierdzających wysokość wynagrodzeń zastępczych dla celów ustalenia podstawy wymiaru świadczenia zobowiązane są wyłącznie zakłady pracy, pracodawcy lub ich następcy prawni, wobec czego nie jest możliwe dopuszczenie jako środka dowodowego kopii kart zarobkowych, wydanych przez archiwum.

Decyzją z dnia 15.05.2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z 22.04.2009 r. o uwzględnienie kwot minimalnego wynagrodzenia pracowników w podstawie wymiaru ponownie ustalił wysokość

emerytury Z. B. od 01.01.2009 r.; za okresy od 23.11.1970 r. do 31.12.1972 r., od 12.11.1975 r. do 31.12.1975 r., od 01.01.1976 r. do 31.10.1978 r., od 01.01.1980 r. do 31.08.1980 r. organ przyjął minimalne wynagrodzenie obowiązujące w sferze gospodarki narodowej, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu ubezpieczenia wyniósł 67,14%.

W dniu 02.04.2019 r. Z. B. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego poprzez przyjęcie do podstawy emerytury zarobków pracownika zastępczego, wynikających z załączonych kartotek zarobkowych pracownika zatrudnionego we (...) Zakładach (...) we W. za lata 1975-1978 – F. W., wydanych przez Zakład Archiwalny (...) sp. z o.o. w Ś.. Decyzją z dnia 11.04.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił Z. B. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń zastępczych na podstawie kserokopii kart wynagrodzeń z lat 1975-1978 wydanych przez archiwum.

(wnioski, zaświadczenie, świadectwo pracy, umowa o pracę, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, obliczenie wskaźnika, decyzje, kopie kart zarobkowych w aktach ZUS).

Z. B. w dniu 23 listopada 1970 r. został przyjęty do pracy w przedsiębiorstwie (...) na stanowisko tokarza. Od dnia 6 września 1971 r. Z. B. powierzono pracę rozdzielacza robót, zaś od dnia 1 października 1971 r. pracownik został przeniesiony do pracy w dziale głównego technologa na stanowisko młodszego technologa z wynagrodzeniem podstawowym w wysokości 2.000 zł plus premia zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania. Z dniem 1 września 1973 r. powierzono Z. B. stanowisko instruktora oprzyrządowania w dziale głównego technologa z wynagrodzeniem podstawowym 2.600 zł oraz premią zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania. W dniu 20 marca 1974 r. zakład pracy powierzył Z. B. stanowisko starszego referenta ds. technologii z miesięczną stawką płacy zasadniczej 2.800 zł wg stawek kategorii zaszeregowania 9 „tabeli płac zasadniczych pracowników umysłowych” oraz premią do 10% miesięcznej płacy zasadniczej wg regulaminu premiowania. Z dniem 1 stycznia 1975 r. Z. B. powierzono stanowisko samodzielnego technologa w dziale TT, przyznając wynagrodzenie podstawowe w wysokości 3.100 zł; pracownik zachowywał prawo do premii zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania. W dniu 02.11.1978 r. Z. B. zawarł z (...) Zakładami (...) umowę o pracę na czas nieokreślony (po urlopie okolicznościowym bezpłatnym); w umowie pracownikowi powierzono obowiązki technologa w dziale TT z wynagrodzeniem wg 11 kategorii zaszeregowania w wysokości 3.700 zł oraz premią zgodnie z regulaminem. Od dnia 1 stycznia 1979 r. Z. B. przyznano na dotychczas zajmowanym stanowisku technologa wynagrodzenie zasadnicze wg 12 kategorii zaszeregowania w kwocie 4.000 zł wraz z premią zgodnie z obowiązującym regulaminem premiowania.

F. W. został przyjęty do pracy w przedsiębiorstwie (...) z dniem 16.04.1973 r. na stanowisko technologa w dziale głównego technologa z wynagrodzeniem podstawowym w kwocie 2.800 zł oraz premią wg obowiązującego regulaminu premiowania. W dniu 20.03.1974 r. zakład pracy powierzył F. W. stanowisko samodzielnego technologa z miesięczną stawką płacy zasadniczej w wysokości 3.100 zł wg kategorii zaszeregowana „tabeli płac zasadniczych pracowników umysłowych” oraz premią do 10% miesięcznej stawki płacy zasadniczej wg regulaminu premiowania. Z dniem 1 stycznia 1975 r. zakład pracy przyznał F. W. na dotychczas zajmowanym stanowisku samodzielnego technologa w dziale TT wynagrodzenie podstawowe w wysokości 3.400 zł; pracownikowi przysługiwało prawo do premii wg obowiązującego regulaminu premiowania. Z dniem 1 stycznia 1976 r. wynagrodzenie zasadnicze F. W. zostało ustalone wg 12 kategorii zaszeregowania na 3.700 zł; angażem z dnia 12.08.1976 r. wynagrodzenie zasadnicze zostało podwyższone do 4.000 zł a od dnia 1 stycznia 1978 r. wynagrodzenie zasadnicze ustalono wg 13 kategorii zaszeregowana i wyniosło ono 4.300 zł (każdorazowo z zachowaniem prawa do premii określonej w regulaminie premiowania).

M. D. został przyjęty do pracy w przedsiębiorstwie (...) z dniem 01.01.1973 r. początkowo na okres próbny 3 miesiące a później na czas nieokreślony z powierzaniem obowiązków starszego technologa w Dziale Głównego Technologa. Z dnem 1 stycznia 1974 r. pracownikowi przyznano wynagrodzenie podstawowe w wysokości 3.300 zł oraz premię wg obowiązującego regulaminu premiowania. W dniu 20.03.1974 r. zakład pracy powierzył M. D. stanowisko samodzielnego technologa z miesięczną stawką płacy zasadniczej w wysokości 3.400 zł wg kategorii zaszeregowana 11 „tabeli płac zasadniczych pracowników umysłowych” oraz premię do 10% miesięcznej stawki płacy

zasadniczej wg regulaminu premiowania. Z dniem 1 stycznia 1975 r. zakład pracy przyznał M. D. na dotychczas zajmowanym stanowisku samodzielnego technologa w dziale TT wynagrodzenie zasadnicze wg 12 kat. tj. 3.700 zł netto; pracownikowi przysługiwało prawo do premii wg obowiązującego regulaminu premiowania. Z dniem 1 stycznia 1976 r. powierzono M. D. stanowisko specjalisty-technologa, przyznając wynagrodzenie wg 13 kat. zaszeregowania, tj. 4.000 zł wraz z premią na dotychczasowych zasadach. Od dnia 1 stycznia 1978 r. wynagrodzenie zasadnicze ustalono wg 14 kategorii zaszeregowana i wyniosło ono 4.600 zł netto z zachowaniem prawa do premii określonej w regulaminie premiowania.

S. J. był zatrudniony w Fabryce (...) SA w okresie od 13.11.1969 r. do 30.06.2004 r. zajmując stanowiska: ref.ds.zaopatrzenia, kooperacji, kier. działu kooperacji, kier. biura obsługi klienta, specjalista ds. inwentaryzacji, magazynier.

Hipotetyczne wynagrodzenie Z. B. w okresie od 10.11.1975 r. do 31.10.1978 r., ustalone na podstawie uzyskanego w tym czasie wynagrodzenia F. W. przy założeniu, że wynagrodzenie zasadnicze wnioskodawcy byłoby niższe o 300 zł wynosiłoby: od 10.11.do 31.12.1975 r. – 55.797 zł, w całym 1975 r. 40.517 zł; wwpw to 86,29%, w 1976 r. 47.795 zł; wwpw to 93,004 zł, w 1977 r. 51.060 zł; wwpw to 92,58%, od 01.do 31.10.1978 r. 46.000 zł, w całym 1978 r. 46.278 zł; wwpw to 79,68%. Najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat, wybranych z całego okresu ubezpieczenia Z. B., obejmujący lata 1973-1979, 1984-1986, 1995-1999, 2002-2004, 2007 wynosiłby 72,77%.

(umowy o prace, angaże w aktach osobowych Z. B. i F. W., świadectwo pracy w aktach osobowych S. J., opinia biegłego K. G. k. 116-119).

Opinię biegłego, która stanowiła podstawę rozstrzygnięcia, Sąd Okręgowy uznał za w pełni wiarygodną. Została na wydana na podstawie dokumentacji płacowej, oryginałów kart wynagrodzeń i pozostałej dokumentacji osobowej, nadto nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie Z. B. podlega uwzględnieniu. Stosownie do art.111 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2021.291 t.j.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art.15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenie emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury albo o ponowne ustalenie emerytury,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury,

a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Odnosząc powyższe uregulowanie do okoliczności sprawy Sąd uznał, że decyzja organu rentowego z11.04.2019 r. winna być zmieniona. W decyzji tej organ rentowy odmówił przeliczenia wskaźnika wysokości podstawy emerytury ubezpieczonego z uwzględnieniem wynagrodzenia za lata 1975-1978 wskazując, że w okresie tym - w zakresie w jakim ubezpieczony pracował za granicą - brak jest miarodajnych informacji o wysokości wynagrodzenia zastępczego, gdyż informacje w tym zakresie zostały przedstawione nie przez zakład pracy a przez jednostkę archiwizującą. W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony wskazywał na możliwość przyjęcia jako wynagrodzenia zastępczego wynagrodzenia innych pracowników, zatrudnionych w czasie jego pracy poza granicami kraju, w jego macierzystym zakładzie pracy ,tj. w zakładach (...) we W..

Zgodnie z obowiązującymi zasadami systemu ubezpieczeń społecznych, podstawą wymiaru emerytury i renty jest przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne. Przy ustalaniu wysokości świadczenia znaczenie ma wysokość podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe faktycznie wypłaconej pracownikowi w Polsce. Wyjątki od tej zasady określone są w rozporządzeniu Rady Ministrów z 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (t.j. Dz.U. z 1989 r. Nr 11. poz.63 ze zm. – dalej rozporządzenie), które dopuszcza ustalenie tzw. wynagrodzeń zastępczych. Art. 22 pkt 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawiera delegację dla Rady Ministrów do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytury i renty w przypadkach, w których podstawę wymiaru świadczeń dla pracowników zatrudnionych za granicą ustala się na podstawie wynagrodzenia przysługującego pracownikom zatrudnionym w tym okresie w kraju w tym samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę, albo na podstawie kwot ryczałtowych. Z uwagi na to, że od momentu wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie zostało wydane rozporządzenie w oparciu o delegację, o której mowa powyżej, w zakresie niesprzecznym z tą ustawą należy stosować regulacje wskazanego rozporządzenia Rady Ministrów z 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent. Z przepisu § 10 tego rozporządzenia wynika zaś, że jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia: kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo – jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. – kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Zgodnie z § 21 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r., nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Należy również wskazać, że zgodnie z § 22 pkt 1 ww. rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument. Nie ulega wątpliwości, że w postępowaniu przed organem rentowym nie jest możliwe udowadnianie wysokości wynagrodzenia innymi dowodami niż dokumenty wymienione w przepisie § 21 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14.05.2014r., sygn. akt III AUa 1462/13). Jednakże przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno - rentowe przed organem rentowym nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, które regulowane jest przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, a ewentualne ograniczenia dowodowe mogą wynikać jedynie z przepisów tego Kodeksu. Oznacza to, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury oraz wysokość tego świadczenia, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego, a pracownik albo ubezpieczony ubiegający się o świadczenia z ubezpieczenia społecznego może w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych wszelkimi dowodami (w tym dowodami osobowymi) wykazywać okoliczności, od których zależą jego uprawnienia z tytułu ubezpieczenia – niezależnie od tego czy dokumenty potwierdzające jego uprawnienia się zachowały, czy też istnieją dokumenty, z których wynika co innego. Zgodnie zaś z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W niniejszej sprawie z inicjatywy wnioskodawcy, jednostka archiwalna przedstawiła dokumenty płacowe z lat 1975-1978 F. W., który był wówczas zatrudniony w tym samym dziale i przedsiębiorstwie co Z. B. przed oddelegowaniem go do pracy w związku z kontraktem eksportowym. Sąd Okręgowy uzyskał także dokumenty płacowe i osobowe zatrudnionych w tym samym przedsiębiorstwie M. D. i S. J.. S. J. nie był nigdy zatrudniony na takim samym stanowisku co Z. B., natomiast wynagrodzenie M. D. w jeszcze większym stopniu aniżeli wynagrodzenie F. W. odbiegało od wynagrodzenia wnioskodawcy. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy za podstawę ustalenia wynagrodzenia

zastępczego Z. B. przyjął wynagrodzenie F. W. z tą modyfikacją, która odnosiła się do wyższej stawki wynagrodzenia zasadniczego o kwotę 300 zł jaka przysługiwała F. W.. Tak ustalone wynagrodzenie spełnia określone w § 10 pkt 2 rozporządzenia kryterium „zatrudnienia w kraju w takim samym lub podobnym charakterze”.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i ustalenia Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w pkt 1 i wyroku. Na podstawie art. 98 k.p.c. na rzecz wnioskodawcy zasądzono zwrot kosztów zastępstw procesowego za I i II instancję, odpowiednio w wysokości określonej w § 9 ust.2 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).